

като се взрѣ въ лицето му. — Струва ми се, ти живѣшъ въ единъ напустнатъ дворъ, въ единъ гж-сталакъ, въ една полуразрушена колиба . . . Единъ пжтъ бѣгахъ оттамъ, бѣха влѣзли въ стѣпките ми. . . Ти и още двама други.

— Да, азъ съмъ гѣхенъ помощникъ и слуга; тѣ сж братя. А ти?

— Азъ живѣя въ една пуста воденица, далечъ отъ тукъ, съ още трима. Лошо е тамъ, а и другаритѣ ми не струватъ: лѣниви.

— Ела съ насъ тогава. Ние скоро ще имаме хубава и широка кжща и много пари. Майстори сж моитѣ двамина господари . . . Единиятъ само тая нощъ пострада. Тъкмо когато разбудихме добитѣка изъ двора и оборитѣ, излѣзоха срѣщу насъ и единъ закачи единия отъ господаритѣ въ крака . . . Злѣ го улучилъ . . . Мжжъ да бѣше, а то — хлапе. . . — Ядосваше се дългобрадиятъ. Тза-еръ го слушаше съчувствено. — Дойдохъ да му купя отъ пазаря едно шише хубаво вино и нѣщо за хапване . . .

— Искашъ да кажешъ: „да открадна?“ — поправи го Тза-еръ.

Дългобрадиятъ намигна удобрително.

— Обѣснико, обѣснико! — каза той —, вижда се, че ти добрѣ разбирашъ отъ занаята. Добъръ другаръ ще имаме ние.

— Не си прави трудъ да диришъ: мога ли да ти прѣдложя моето? — азъ туку-що го откраднахъ, като че съмъ знаялъ . . . На, вземи го — отъ приятелство. — Каза той и му подаде скришомъ шишето. — Отъ приятелство . . . Виждашъ ли, опасна и тежка е кражбата за голѣмъ, като тебе, пкъ азъ се провирамъ навсѣкждѣ; ще си открадна друго.